

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 498

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 2 iunie 2004

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
197.	—	362.	—
— Lege pentru ratificarea Acordului privind cooperarea dintre România și Oficiul European de Poliție, semnat la București la 25 noiembrie 2003	1	— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului privind cooperarea dintre România și Oficiul European de Poliție, semnat la București la 25 noiembrie 2003.....	10
Acord privind cooperarea dintre România și Oficiul European de Poliție	2-10	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
		Decizia nr. 188 din 27 aprilie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990.....	11-15

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru ratificarea Acordului privind cooperarea dintre România și Oficiul European de Poliție, semnat la București la 25 noiembrie 2003

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul privind cooperarea dintre România și Oficiul European de Poliție, semnat la București la 25 noiembrie 2003.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 aprilie 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 17 mai 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
GHEORGHE BUZATU

București, 25 mai 2004.
Nr. 197.

A C O R D**privind cooperarea dintre România și Oficiul European de Poliție**

România, reprezentată de către ministrul administrației și internelor, și Oficiul European de Poliție, denumit în continuare *Europol*, reprezentat de către director, denumite în continuare *părți contractante*,

conștiente de problemele urgente care rezultă din criminalitatea internațională organizată, în special terorismul, traficul cu ființe umane și contrabanda cu migranți, traficul ilicit de droguri și alte forme grave ale criminalității internaționale,

având în vedere că Europol a primit aprobarea Consiliului Uniunii Europene pentru inițierea negocierilor unui Acord de cooperare cu România la data de 27 martie 2000 (Decizia Consiliului din 27 martie 2000, care permite directorului Europol să inițieze negocierile privind acorduri cu state terțe și organizații care nu fac parte din Uniunea Europeană) și faptul că, la data de 8 mai 2003, Consiliul Uniunii Europene a concluzionat că nu există obstacole în ceea ce privește includerea în acord a transmiterii de date personale între Europol și România,

luând în considerare că nimic în acest acord nu va prejudicia sau afecta în vreun fel sau nu va avea impact asupra prevederilor oricărui tratat de asistență juridică reciprocă, relație de lucru între agenții de aplicare a legii, sau asupra oricărui alt acord sau aranjament pentru schimbul de informații dintre România și orice stat membru al Uniunii Europene,

având în vedere aprobarea dată Europol de către Consiliul Uniunii Europene, pentru a conveni următoarele prevederi între România și Europol,

au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1**Definiții**

Pentru scopurile acestui acord:

a) *convenție* reprezintă Convenția întemeiată pe articolul K.3 al Tratatului Uniunii Europene privind constituirea Oficiului European de Poliție (Convenția Europol);

b) *date personale* reprezintă orice informații în legătură cu o persoană fizică identificată sau identificabilă; o persoană identificabilă este aceea care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referirea la un număr de identificare ori la unul sau mai mulți factori specifici identității sale fizice, fiziologice, mentale, economice, culturale ori sociale;

c) *procesarea datelor personale* (denumită în continuare *procesare*) reprezintă orice operațiune sau set de operațiuni care se efectuează asupra datelor personale, cu sau fără mijloace automate, cum sunt: colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, recuperarea, consultarea, folosirea, dezvăluirea prin transmitere, diseminarea ori punerea la dispoziție prin orice alt procedeu, alinierea sau combinarea, blocarea, ștergerea ori distrugerea;

d) *informații* reprezintă date personale și nepersonale.

ARTICOLUL 2**Scopul acordului**

Scopul prezentului acord este de a intensifica cooperarea dintre statele membre ale Uniunii Europene, acționând prin intermediul Europol, și România pentru combaterea formelor grave ale criminalității internaționale în domeniile prevăzute la art. 3, în special prin schimbul de informații și contacte periodice între Europol și România, la toate nivelurile corespunzătoare.

ARTICOLUL 3**Domenii ale infraționalității la care se aplică acordul**

1. Cooperarea, așa cum este stabilită prin prezentul acord, se va referi, potrivit interesului de cooperare al părților contractante în situații speciale, la toate domeniile de criminalitate incluse în mandatul Europol la data intrării în vigoare a prezentului acord, precum și la infracțiunile conexe.

2. *Infracțiunile conexe* reprezintă infracțiuni săvârșite în vederea obținerii mijloacelor pentru comiterea faptelor menționate la paragraful 1, infracțiuni săvârșite în vederea înlesnirii ori comiterii unor astfel de fapte și infracțiuni săvârșite în vederea eludării răspunderii pentru astfel de fapte.

3. În cazul în care mandatul Europol este modificat în vreun fel, Europol poate să propună, în scris, de la data la care schimbările în mandatul Europol intră în vigoare, aplicarea prezentului acord în conformitate cu noul său mandat. În acest sens, Europol va informa România asupra tuturor aspectelor relevante legate de schimbarea mandatului. Prezentul acord se va extinde asupra noului mandat de la data la care Europol primește acceptarea scrisă a propunerii din partea României, în conformitate cu procedurile sale interne.

4. Pentru formele specifice de criminalitate menționate în paragraful 1, care sunt incluse în anexa nr. 1 la prezentul acord, se vor aplica definițiile incluse în aceasta. Atunci când o modificare a mandatului la care se face referire în paragraful 3 impune acceptarea unei definiții a unei alte forme de criminalitate, o astfel de definiție va fi, de asemenea, aplicabilă dacă această formă de criminalitate devine parte a prezentului acord în conformitate cu paragraful 3. Europol va informa România dacă și când

definiția domeniului de criminalitate este dezvoltată, amendată sau completată. Noua definiție a unui domeniu de criminalitate va deveni parte a prezentului acord de la data la care Europol primește acceptul scris al României în legătură cu definiția. Orice amendament la documentul la care se referă definiția va fi considerat, de asemenea, un amendament al acesteia.

ARTICOLUL 4

Domenii de cooperare

Cooperarea poate presupune — pe lângă schimbul de informații — toate celelalte atribuții ale Europol menționate în convenție, în special schimbul de cunoștințe de specialitate, rapoarte privind situații generale, informații privind procedurile de investigare, informații privind metodele de prevenire a criminalității, participarea la activități de pregătire, precum și oferirea de consultanță și sprijin în investigațiile criminale individuale.

ARTICOLUL 5

Punctul național de contact

1. România desemnează Punctul național focal al Ministerului Administrației și Internelor (*Punctul național focal*) să acționeze ca punct național de contact între Europol și alte autorități competente din România.

2. Întâlniri la nivel înalt între Europol și autoritățile competente din România se vor desfășura cel puțin o dată pe an și ori de câte ori este necesar să se discute probleme referitoare la prezentul acord și la cooperare, în general.

3. Un reprezentant al Punctului național focal ar putea fi invitat să participe la întâlnirile șefilor unităților naționale Europol.

ARTICOLUL 6

Autoritățile competente

1. Autoritățile de aplicare a legii din România, responsabile, potrivit legislației naționale, pentru prevenirea și combaterea infracțiunilor menționate în art. 3 paragraful 1 (denumite în continuare *autorități competente*), sunt enumerate în anexa nr. 2 la prezentul acord. România va notifica Europol despre orice schimbări operate în această listă, în termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a respectivelor modificări.

2. România va furniza Europol, la cererea acestuia, prin intermediul Punctului național focal, toate informațiile referitoare la organizarea internă, atribuțiile și sistemele de protecție a datelor personale ale autorităților competente menționate în paragraful 1.

ARTICOLUL 7

Prevederi generale privind schimbul de informații

1. Schimbul de informații dintre părțile contractante se va desfășura numai în scopul și în conformitate cu prevederile prezentului acord.

2. Schimbul de informații, așa cum este specificat în prezentul acord, va avea loc între Europol și Punctul național focal. Părțile contractante vor lua măsurile necesare pentru ca schimbul de informații să se desfășoare în permanență. România va asigura existența unei legături directe între Punctul național focal și autoritățile competente menționate în art. 6 paragraful 1.

3. Europol va furniza României numai informații obținute, stocate și transmise în conformitate cu prevederile aplicabile ale convenției și ale regulamentelor de aplicare a acesteia.

4. România va furniza Europol numai informații care au fost obținute, stocate și transmise în conformitate cu legislația națională. În acest context, Europol se va baza pe art. 4(4) din Decizia Consiliului din 3 noiembrie 1998, care stabilește regulile privind primirea informațiilor de către Europol.

5. Persoanele fizice vor avea acces la informațiile care le privesc, transmise în baza prezentului acord, sau vor putea să verifice aceste informații, să le corecteze ori să le ștergă, în conformitate cu legislația națională română sau cu prevederile aplicabile ale convenției. În cazul în care acest drept este exercitat, partea transmițătoare va fi consultată înaintea luării unei decizii finale legate de această solicitare.

6. Toate comunicările dintre România și Europol se vor face în limba engleză.

ARTICOLUL 8

Furnizarea informațiilor de către România

1. România va notifica Europol, o dată cu furnizarea informației sau anterior, scopul pentru care a fost furnizată respectiva informație și orice restricții privind folosirea, ștergerea sau distrugerea acesteia, inclusiv posibilele restricții de acces, în termeni generali sau specifici. În cazul în care necesitatea unor astfel de restricții devine evidentă după furnizarea informației, România va informa ulterior Europol în legătură cu astfel de restricții.

2. După primire, Europol va stabili fără întârziere, dar în orice caz în termen de 6 luni de la primire, dacă și în ce măsură datele personale care au fost furnizate pot fi incluse în bazele de date ale Europol, potrivit scopului pentru care acestea au fost furnizate de către România. Europol va notifica României cât mai curând posibil după ce s-a hotărât că datele personale nu vor fi incluse. Datele personale care au fost transmise vor fi șterse, distruse sau returnate în cazul în care aceste date nu sunt sau nu mai sunt necesare pentru sarcinile Europol ori în cazul în care

nu s-a luat nici o hotărâre privind includerea lor în bazele de date Europol, în termen de 6 luni de la primirea lor.

3. Europol va fi responsabil de asigurarea accesului la datele personale menționate în paragraful 2, înainte de includerea lor în bazele de date ale Europol, numai pentru un funcționar Europol autorizat corespunzător, în scopul de a hotărî dacă aceste date personale pot sau nu pot să fie incluse în bazele de date ale Europol.

4. Dacă Europol, după această evaluare, are motive să presupună că datele furnizate nu sunt exacte sau nu mai sunt actuale, va informa România despre aceasta. România va asigura verificarea datelor și va informa Europol despre rezultatul unor astfel de verificări, urmând ca Europol să întreprindă măsurile corespunzătoare, în conformitate cu art. 11.

ARTICOLUL 9

Furnizarea de date personale de către Europol

1. În cazul în care datele personale sunt transmise la cererea României, acestea pot fi folosite numai în scopurile ce însoțesc solicitarea. În cazul în care datele personale sunt transmise fără o anume solicitare, la momentul transmiterii informației sau anterior acestui moment, se va indica scopul pentru care au fost transmise aceste date personale, precum și orice restricție privind folosirea, ștergerea sau distrugerea acestora, inclusiv eventuale restricții de accesare, în termeni generali sau specifici. În cazul în care necesitatea unor astfel de restricții devine evidentă după furnizare, Europol va informa ulterior România despre aceste restricții.

2. România va trebui să îndeplinească următoarele condiții pentru toate transmisiile de date personale ale Europol către România:

1. după primire, România va stabili fără întârziere, oricând va fi posibil în termen de 3 luni de la primire, dacă și în ce măsură datele personale care au fost furnizate sunt necesare pentru scopul în care au fost furnizate;

2. datele personale nu vor fi comunicate de către România unor țări sau organisme;

3. datele personale vor fi furnizate numai către Punctul național focal, în conformitate cu art. 7 paragraful 2;

4. transmiterea mai departe a datelor personale de către destinatarul inițial va fi restrânsă la autoritățile competente menționate în art. 6 și se va desfășura în aceleași condiții cu cele aplicabile transmisiei inițiale;

5. furnizarea de date personale trebuie să fie necesară, în cazurile individuale, pentru prevenirea sau combaterea infracțiunilor menționate în art. 3 paragraful 1;

6. dacă datele personale au fost comunicate la Europol de către un stat membru al Uniunii Europene, acestea pot fi transmise către România numai cu consimțământul respectivului stat membru;

7. orice condiții de folosire a datelor personale, specificate de Europol, trebuie respectate; dacă datele personale au fost comunicate la Europol de către un stat membru al Uniunii Europene, iar acesta a stipulat condiții de folosire a unor astfel de date, aceste condiții trebuie să fie respectate;

8. în cazul în care datele personale sunt furnizate la cerere, solicitarea de informații trebuie să specifice indicații privind atât scopul, cât și motivul solicitării;

9. datele personale pot fi folosite numai în scopul pentru care au fost comunicate;

10. datele personale vor fi corectate și șterse de către România dacă se dovedește că acestea sunt incorecte, inexacte, nu mai sunt actuale sau nu ar fi trebuit transmise;

11. datele personale vor fi șterse atunci când nu mai sunt necesare scopului pentru care au fost transmise.

3. România, în conformitate cu legislația sa națională, se va asigura că datele personale primite de la Europol sunt protejate prin măsuri tehnice și organizatorice. Astfel de măsuri vor fi necesare numai în cazul în care efortul pe care îl presupun este proporțional cu obiectivul care trebuie să fie îndeplinit în termeni de protecție și vor fi menite:

a) să interzică accesul persoanelor neautorizate la aparatura de procesare a datelor, folosită pentru procesarea datelor personale;

b) să prevină citirea, copierea, modificarea sau ștergerea neautorizată a mediilor de date;

c) să prevină introducerea neautorizată de date personale și cercetarea, modificarea sau ștergerea neautorizată a datelor personale stocate;

d) să prevină folosirea sistemelor de procesare automată a datelor de către persoane neautorizate care folosesc aparatura de comunicare a datelor;

e) să asigure faptul că persoanele autorizate să folosească un sistem automatizat de procesare a datelor au acces numai la datele personale pentru care li s-a dat autorizația de acces;

f) să asigure faptul că sunt posibile verificarea și stabilirea organismelor cărora le pot fi transmise datele personale folosind echipamentul de comunicare a datelor;

g) să asigure faptul că ulterior este posibil să se verifice și să se stabilească ce date personale au fost introduse în sistemele automatizate de date sau de procesare și când și de către cine au fost introduse datele personale;

h) să prevină citirea, copierea, modificarea sau ștergerea neautorizată a datelor personale în timpul transferului acestora sau pe timpul transportării mediilor de date;

i) să asigure faptul că sistemul instalat poate, în cazul unei întreruperi, să fie imediat repus în funcțiune;

j) să asigure faptul că sistemul funcționează impecabil, că apariția unor erori intervenite în funcționarea sistemului este imediat raportată și că asupra datelor personale stocate nu pot interveni influențe ale funcționării defectuoase a sistemului.

4. Datele personale care evidențiază originea rasială, opțiunile politice sau religioase ori alte credințe sau care se referă la sănătate și viață sexuală, așa cum se menționează în art. 6 din Convenția Consiliului Europei din 28 ianuarie 1981 pentru protecția persoanelor cu privire la procesarea automată a datelor personale, vor fi furnizate numai în cazurile absolut necesare și numai în completarea altor informații.

5. În cazul în care nu se mai garantează un nivel adecvat de protecție a datelor, nu se vor mai furniza nici un fel de date personale.

6. În cazul în care Europol observă că datele personale transmise sunt incorecte, nu mai sunt valabile ori nu ar fi trebuit să fie transmise, va informa Punctul național focal despre aceasta. Europol va solicita Punctul național focal să-i confirme că datele vor fi corectate sau șterse.

7. Europol va păstra evidența tuturor transmisiilor de date personale efectuate în temeiul prezentului articol, precum și a justificărilor pentru aceste transmisii.

8. Fără să se opună paragrafului 2 subparagraful 11, păstrarea datelor personale transmise de Europol nu va depăși 3 ani. Fiecare limită de timp va începe de la data la care are loc un eveniment care conduce la stocarea acelor date. Dacă prin aplicarea acestui paragraf perioada totală de stocare a datelor personale transmise de Europol depășește 3 ani, nevoia de stocare în continuare va fi reînnoită anual.

ARTICOLUL 10

Evaluarea surselor și informațiilor

1. Atunci când informația este furnizată de Europol, pe baza prezentului acord, sursa informației va fi indicată, cât mai exact posibil, pe baza următoarelor criterii:

a) când nu există nici o îndoială cu privire la autenticitatea, veridicitatea și competența sursei ori dacă informația este furnizată de către o sursă care s-a dovedit în trecut a fi de încredere în toate situațiile;

b) sursa de la care s-a primit informația s-a dovedit în majoritatea situațiilor a fi de încredere;

c) sursa de la care s-a primit informația s-a dovedit în majoritatea situațiilor a nu fi de încredere;

d) credibilitatea sursei nu poate fi evaluată.

2. Atunci când informația este furnizată de Europol, pe baza prezentului acord, acuratețea informației va fi indicată, cât mai exact posibil, pe baza următoarelor criterii:

a) informații despre a căror acuratețe nu există nici o îndoială;

b) informații cunoscute personal de către sursă, dar necunoscute personal de către oficialul care le transmite;

c) informații pe care sursa nu le cunoaște personal, dar care se coroborează cu alte informații deja obținute;

d) informații pe care sursa nu le cunoaște personal și care nu pot fi coroborate.

3. România va trebui, atunci când furnizează informații în baza prezentului acord, să indice, cât mai exact posibil, sursa informației și fiabilitatea acesteia, pe baza criteriilor specificate la paragrafele 1 și 2.

4. Dacă oricare dintre părțile contractante — pe baza informațiilor deja deținute — ajunge la concluzia că evaluarea informațiilor furnizate de către cealaltă parte contractantă necesită corecturi, va informa cealaltă parte contractantă și va încerca să convină cu aceasta asupra amendamentelor ce trebuie aduse evaluării. Nici una dintre părțile contractante nu va modifica evaluarea informațiilor primite fără o astfel de înțelegere.

5. Dacă o parte contractantă primește informații fără o evaluare, aceasta va încerca, pe cât posibil, să evalueze gradul de încredere ce se poate acorda sursei ori informației, pe baza informațiilor aflate deja în posesia sa.

6. Părțile contractante pot conveni, în termeni generali, asupra evaluării unor anumite tipuri de date ori surse precizate, care vor trebui înscrise într-un memorandum de înțelegere între România și Europol. Astfel de acorduri generale trebuie să fie aprobate de către fiecare dintre părțile contractante. Dacă informația a fost furnizată pe baza unor astfel de înțelegeri generale, acest lucru va trebui menționat alături de datele respective.

7. Dacă nu poate fi făcută o evaluare fiabilă sau nu există nici o înțelegere în termeni generali, informația va fi evaluată potrivit paragrafului 1 lit. d) și paragrafului 2 lit. d) de mai sus.

ARTICOLUL 11

Corectarea și ștergerea informațiilor furnizate de România

1. Punctul național focal va informa Europol când informațiile transmise la Europol sunt corectate sau șterse. Punctul național focal va informa, de asemenea, Europol, pe cât posibil, atunci când are motive să presupună că informația furnizată nu este exactă sau nu mai este actuală.

2. Atunci când Punctul național focal informează Europol că a corectat sau a șters informația transmisă acestuia, Europol va corecta sau va șterge informația respectivă. Europol poate decide să nu șteargă informația în cazul în care, pe baza unor informații mai cuprinzătoare decât cele deținute de România, are în continuare nevoie să proceseze acea informație. Europol va informa Punctul național focal despre faptul că informația respectivă este păstrată în continuare.

3. Dacă Europol are motive să presupună că informația furnizată nu este exactă sau nu mai este actuală, va informa Punctul național focal. Punctul național focal va verifica datele și va informa Europol despre rezultatul respectivelor verificări. În cazul în care informația este corectată sau ștearsă de către Europol, acesta va informa Punctul național focal asupra corecturii sau ștergerii.

ARTICOLUL 12

Confidențialitatea informațiilor

1. Toate informațiile procesate de sau prin Europol, cu excepția informațiilor marcate în mod expres sau clar recognoscibile a fi informații publice, fac obiectul unui nivel primar de securitate în cadrul organizației Europol, precum și în statele membre ale Uniunii Europene. Informațiile care fac obiectul doar al nivelului primar de securitate nu necesită marcajul specific al unui nivel de securitate Europol, ci vor fi considerate ca informații Europol.

2. Părțile contractante vor asigura nivelul de protecție primar menționat în paragraful 1 pentru toate informațiile schimbate în baza prezentului acord, printr-o varietate de măsuri, inclusiv obligația de discreție și confidențialitate, limitând accesul la informație pentru personalul autorizat, protecția datelor personale și măsurile generale, tehnice și procedurale, pentru asigurarea securității informației.

3. Informațiile care necesită măsuri suplimentare de securitate fac obiectul unui nivel de securitate al României sau Europol, care este indicat printr-un marcaj specific. Informațiilor le este atribuit un astfel de nivel de securitate numai dacă este strict necesar și numai pentru perioada necesară.

4. Nivelurile de securitate ale părților contractante și denumirea acestora sunt specificate în anexa nr. 4 la prezentul acord și se referă la un ansamblu specific de securitate în conformitate cu legislația națională a părților contractante. Nivelurile de securitate se referă la ansambluri specifice de securitate, care oferă diferite niveluri de protecție, în funcție de conținutul informației și iau în considerare prejudiciile ce pot fi aduse, prin accesul neautorizat, diseminarea sau folosirea informațiilor asupra intereselor părților contractante. Părțile contractante se obligă să ofere protecție echivalentă informației marcate cu un nivel de securitate în conformitate cu tabelul de echivalență a nivelurilor de securitate conținut în anexa nr. 4 la prezentul acord.

5. România va asigura faptul că autorizațiile de acces și protejarea informațiilor marcate să fie respectate de către toate autoritățile competente cărora le-ar putea fi transmise informațiile în conformitate cu prezentul acord.

ARTICOLUL 13

Proceduri de confidențialitate

1. Fiecare parte contractantă va fi responsabilă pentru alegerea nivelului corespunzător de securitate în conformitate cu art. 12 pentru informațiile furnizate celeilalte părți contractante.

2. La alegerea nivelului de securitate, fiecare parte contractantă va ține cont de clasificarea informației potrivit legislației naționale sau reglementărilor care se pot aplica, precum și de necesitatea flexibilității.

3. Dacă oricare parte contractantă — pe baza unor informații aflate deja în posesia sa — ajunge la concluzia că nivelul de securitate ales necesită modificări, va informa cealaltă parte contractantă și va încerca să convină cu aceasta nivelul de securitate adecvat. Nici una dintre părțile contractante nu va specifica sau nu va schimba nivelul de securitate a informației furnizate de cealaltă parte contractantă fără acordul respectivei părți.

4. Fiecare parte contractantă poate cere, în orice moment, modificarea nivelului de securitate atribuit informației pe care a furnizat-o, inclusiv o posibilă eliminare a unui astfel de nivel. Cealaltă parte contractantă va modifica nivelul de securitate în conformitate cu astfel de cerințe. Fiecare parte contractantă va cere, imediat ce situația o permite, modificarea nivelului de securitate în sensul reducerii sau eliminării acestuia.

5. Fiecare parte contractantă poate specifica perioada de timp pentru care se va aplica nivelul de securitate ales, precum și orice eventuale modificări ale nivelului de securitate după această perioadă.

6. Dacă informațiile pentru care nivelul de securitate este modificat în conformitate cu prezentul articol au fost deja furnizate către unul sau mai multe state membre ale Uniunii Europene, Europol va informa destinatarii, la cererea Punctului național focal, despre schimbarea nivelului de securitate.

ARTICOLUL 14

Ofițerii de legătură care reprezintă România la Europol

1. Părțile contractante convin să intensifice cooperarea, potrivit celor menționate în prezentul acord, prin instituirea unuia sau mai multor ofițeri de legătură români, reprezentând România la Europol. Sarcinile, drepturile și obligațiile ofițerilor de legătură, precum și detaliile privind desfășurarea activității lor la Europol și costurile aferente sunt înscrise în anexa nr. 3 la prezentul acord.

2. Europol va lua măsuri pentru ca toate înlesnirile necesare, cum ar fi spațiul pentru birou și echipamentele de telecomunicații, să fie puse la dispoziția respectivilor ofițeri de legătură, în sediul Europol, pe cheltuiala Europol. Totuși costurile telecomunicațiilor vor fi suportate de către România.

3. Arhivele ofițerului de legătură vor fi inviolabile față de orice ingerință a oficialilor Europol. Aceste arhive vor include toate evidențele, corespondența, documentele, manuscrisele, evidențele computerizate, fotografiile, filmele și înregistrările aparținând ofițerului de legătură sau deținute de către acesta.

4. România va asigura ofițerilor săi de legătură accesul rapid și, acolo unde este tehnic posibil, direct, la bazele de date naționale necesare pentru ca aceștia să își îndeplinească sarcinile, pe durata misiunii lor la Europol.

ARTICOLUL 15

Ofițerii de legătură care reprezintă Europol în România

1. Dacă se solicită intensificarea cooperării conform celor stabilite în prezentul acord, părțile contractante convin instalarea unuia sau mai multor ofițeri de legătură ai Europol la Punctul național focal. Sarcinile, drepturile și obligațiile ofițerilor de legătură ai Europol, precum și detaliile privind desfășurarea activității lor și costurile aferente vor fi stabilite într-un acord separat.

2. Punctul național focal va lua măsuri pentru ca toate înlesnirile necesare, cum sunt spațiul pentru birou și echipamentele de telecomunicații, să fie puse la dispoziția respectivilor ofițeri de legătură, în sediul Punctului național focal, pe cheltuiala acestuia. Totuși costurile telecomunicațiilor vor fi suportate de către Europol.

3. Pe teritoriul României, ofițerul de legătură al Europol se va bucura de aceleași privilegii și imunități ca și cele stabilite pentru ofițerul român de legătură care își desfășoară activitatea la Europol.

ARTICOLUL 16

Responsabilitatea

1. România va fi răspunzătoare, potrivit legislației sale naționale, de orice prejudiciu cauzat unei persoane fizice, rezultat în urma unor erori de drept sau de fapt în informațiile schimbate cu Europol. România nu va invoca, în scopul exonerării de răspundere sa față de partea vătămată, potrivit legislației naționale, faptul că Europol a transmis date inexacte.

2. Dacă aceste erori de drept sau de fapt s-au produs ca rezultat al unor date comunicate eronat ori al neîndeplinirii obligațiilor asumate de către Europol sau unul dintre statele membre ale Uniunii Europene ori altă parte terță, Europol va fi obligat să ramburseze, la cerere, sumele plătite drept compensație, conform paragrafului 1, numai dacă informațiile au fost folosite cu încălcarea prezentului acord.

3. În cazul în care Europol este obligat să ramburseze statelor membre ale Uniunii Europene sau unei terțe părți sumele acordate unei părți vătămate drept compensație pentru daune, iar daunele sunt cauzate de faptul că România nu și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de prezentul

acord, România va fi obligată să ramburseze, la cerere, sumele pe care Europol le-a plătit unui stat membru al Uniunii Europene ori unei terțe părți pentru acoperirea sumelor plătite drept compensație de acesta.

4. Părțile contractante nu își vor solicita reciproc plata compensațiilor pentru daunele menționate în paragrafele 2 și 3 de mai sus, în cazul în care compensarea daunelor a fost impusă cu caracter punitiv, a fost majorată ori se referă la daune ce nu pot fi compensate.

ARTICOLUL 17

Soluționarea disputelor

1. Orice dispută între părțile contractante, privind interpretarea ori aplicarea prevederilor prezentului acord sau orice altă chestiune ce afectează relația dintre părțile contractante, care nu este soluționată pe cale amiabilă, va fi supusă spre soluționare definitivă unui tribunal format din 3 arbitri, la cererea oricăreia dintre părțile contractante. Fiecare parte contractantă va numi un arbitru. Al treilea arbitru, care va fi președintele tribunalului, va fi ales de primii doi arbitri.

2. Dacă una dintre părțile contractante nu reușește să numescă un arbitru în termen de două luni de la formularea cererii în acest sens de către cealaltă parte contractantă, cealaltă parte contractantă poate solicita președintelui Curții Internaționale de Justiție sau, în absența acestuia, vicepreședintelui să facă o asemenea numire.

3. Dacă primii doi arbitri nu ajung la o înțelegere privind persoana celui de-al treilea arbitru în termen de două luni de la numirea acestora, oricare dintre părțile contractante poate solicita președintelui Curții Internaționale de Justiție sau, în absența acestuia, vicepreședintelui să facă o asemenea numire.

4. Dacă părțile contractante nu convin în alt fel, tribunalul își va stabili propria procedură.

5. Tribunalul va adopta decizia cu majoritate de voturi. În caz de egalitate, președintele va avea vot hotărâtor. Decizia va fi definitivă și obligatorie pentru părțile contractante aflate în dispută.

6. Fiecare parte contractantă își rezervă dreptul de a-și suspenda obligațiile prevăzute în prezentul acord dacă procedura menționată în acest articol este aplicată sau poate fi aplicată potrivit paragrafului 1 ori în orice alt caz în care una dintre părțile contractante este de părere că au fost încălcate obligațiile ce incumbă celeilalte părți contractante, potrivit prezentului acord.

ARTICOLUL 18

Denunțarea acordului

1. Prezentul acord poate fi denunțat în scris de oricare dintre părțile contractante cu un preaviz de 6 luni.

2. În cazul denunțării, părțile contractante vor conveni asupra păstrării și folosirii în continuare a informațiilor care

au fost deja transmise între ele. Dacă nu se ajunge la un consens, oricare dintre cele două părți contractante poate cere distrugerea informației care a fost transmisă.

ARTICOLUL 19

Amendamente și completări

1. Presentul acord, inclusiv anexele la acesta, poate fi oricând amendat prin consimțământul reciproc al părților contractante. Toate amendamentele și completările trebuie să fie făcute în scris.

2. Părțile contractante pot începe consultările cu privire la amendarea prezentului acord la cererea oricăreia dintre ele.

Pentru România,
Ioan Rus,
ministrul administrației și internelor

ARTICOLUL 20

Intrarea în vigoare și valabilitatea

1. Presentul acord va intra în vigoare la data la care România notifică Europol, în scris, prin canale diplomatice, că acesta a fost ratificat.

2. Presentul acord va rămâne valabil până la data la care convenția a intrat în vigoare pentru România, ca urmare a aderării la această convenție.

Încheiat la București la 25 noiembrie 2003, în două exemplare în limbile română și engleză, ambele texte fiind egal autentice.

Pentru Europol,
Jürgen Storbeck,
directorul Europol

ANEXA Nr. 1

DEFINIȚIA**formelor criminalității, conform art. 3 din acord**

Cu privire la formele de criminalitate la care se face referire în art. 3, paragraful 1 din acord, în scopurile acestui acord:

1. *trafic ilegal de droguri* reprezintă infracțiunile enumerate în art. 3(1) din Convenția Națiunilor Unite din 20 decembrie 1988 împotriva traficului ilicit de droguri și substanțe psihotrope și prevederile care amendează sau înlocuiesc cea convenție;

2. *infracțiuni legate de substanțe radioactive și nucleare* reprezintă infracțiunile enumerate în art. 7(1) din Convenția privind protecția fizică a materialelor nucleare, semnată la Viena și la New York la 3 martie 1980, și care se referă la materialele nucleare și/sau radioactive definite în art. 197 din Tratatul Euratom și Directiva 80/836 Euratom din 15 iulie 1980;

3. *contrabanda cu imigranți* reprezintă activitățile întreprinse în mod deliberat pentru facilitarea, în scopul obținerii unor câștiguri financiare, a intrării, șederii sau angajării pe teritoriul statelor membre ale Uniunii Europene contrar legilor și condițiilor aplicabile pe teritoriul lor și în România contrar legislației sale naționale;

4. *trafic cu ființe umane* reprezintă supunerea unei persoane influenței ilegale și reale a altor persoane folosind violența sau amenințări ori prin abuz al autorității sau intrigii, în mod special privind exploatarea prostituției, formele de exploatare sexuală și exploatarea minorilor ori

traficul cu copii abandonati. Aceste forme de exploatare includ, de asemenea, producerea, vânzarea sau distribuirea de material pornografic cu copii.

5. *infracționalitatea cu vehicule cu motor* reprezintă furtul sau însușirea ilegală a vehiculelor cu motor, camioanelor, semiremorcilor, a încărcăturii camioanelor sau semiremorcilor, a autobuzelor, motocicletelor, caravelor și vehiculelor agricole, vehiculelor industriale, a pieselor de schimb pentru astfel de vehicule și primirea și tănuirea unor astfel de obiecte;

6. *falsificare de bani și mijloace de plată* reprezintă activitățile definite în art. 3 din Convenția de la Geneva din 20 aprilie 1929 privind stoparea falsificării de monedă, care se aplică atât banilor în numerar, cât și altor mijloace de plată;

7. *activități ilegale de spălare a banilor* reprezintă infracțiunile prezentate în art. 6(1)–(3) din Convenția Consiliului Europei privind spălarea, căutarea și confiscarea bunurilor rezultate în urma infracțiunilor, semnată la Strasbourg la 8 noiembrie 1990.

AUTORITĂȚI COMPETENTE

Autoritățile competente din România, responsabile sub incidența legii pentru prevenirea și combaterea infracțiunilor la care se referă art. 3 paragraful 1 din acord, sunt:

- Ministerul Administrației și Internelor:
  - Inspectoratul General al Poliției Române;
  - Inspectoratul General al Poliției de Frontieră;
  - Direcția Generală de Informații și Protecție Internă;
  - Comandamentul Național al Jandarmeriei;
- Ministerul Finanțelor Publice:
  - Direcția Generală a Vămirilor;
- Serviciul Român de Informații:
  - Direcția pentru Prevenirea și Combaterea Terorismului;
- Ministerul Public: — procurorii.

**SARCINILE, DREPTURILE ȘI OBLIGAȚIILE
ofițerilor de legătură ai României la Europol****ARTICOLUL 1****Sarcinile ofițerului de legătură al României**

Sprijinirea și coordonarea cooperării dintre România și Europol vor fi considerate sarcina ofițerului de legătură (denumit în continuare *ofițer de legătură*). În special, ofițerul de legătură va fi responsabil cu sprijinirea contactelor dintre Europol și România, facilitând schimbul de informații.

ARTICOLUL 2**Statutul ofițerului de legătură**

1. Ofițerul de legătură va fi considerat de către Europol reprezentant oficial al României. Europol va facilita șederea ofițerului de legătură în Regatul Țărilor de Jos în măsura posibilităților sale; în special, va coopera, atât cât este necesar, cu autoritățile olandeze cu competențe în chestiuni referitoare la privilegii și imunități.

2. Ofițerul de legătură va fi reprezentantul serviciilor din România responsabile cu prevenirea și combaterea infracțiunilor în sensul Acordului privind cooperarea dintre România și Oficiul European de Poliție, denumit în continuare *Acord*.

ARTICOLUL 3**Metode de lucru**

1. Orice schimb de informații dintre Europol și ofițerii de legătură se va desfășura în conformitate cu prevederile Acordului.

2. Atunci când face schimb de informații, ofițerul de legătură va comunica în mod direct cu Europol prin intermediul reprezentanților desemnați în acest sens de către Europol. El nu va avea acces direct la bazele de date ale Europol.

ARTICOLUL 4**Confidențialitatea**

1. România va asigura ca ofițerul de legătură să fie protejat la nivelul național corespunzător pentru ca acesta să poată gestiona informațiile furnizate de sau prin Europol, care sunt subiect al unei cerințe speciale de confidențialitate, în conformitate cu art. 12 din Acord.

2. Europol va asista ofițerul de legătură în oferirea resurselor adecvate pentru a îndeplini orice cerințe referitoare la protejarea confidențialității informațiilor schimbate cu Europol.

ARTICOLUL 5**Probleme administrative**

1. Ofițerul de legătură va respecta regulile interne ale Europol, fără a aduce prejudiciu legislației sale naționale. În îndeplinirea sarcinilor sale, el va proceda în conformitate cu legea sa națională privind protecția datelor.

2. Ofițerul de legătură va informa permanent Europol asupra orarului său de lucru și a detaliilor privind contactul în caz de urgență. De asemenea, va informa Europol asupra oricărei șederi prelungite departe de sediul Europol.

ARTICOLUL 6

Răspunderea și cazurile de conflict

1. România va fi responsabilă pentru orice daune cauzate de către ofițerul de legătură asupra proprietății Europol. Oricare astfel de daune vor fi rambursate prompt de către România, în baza unei cereri întemeiate a Europol. În cazul unei neînțelegeri referitoare la rambursare, art. 17 din Acord poate fi aplicat.

2. În cazul unui conflict între România și Europol sau între ofițerul de legătură și Europol, directorul Europol este în măsură să interzică accesul ofițerului de legătură în sediul Europol ori să acorde un astfel de acces doar în condiții speciale sau restricții.

3. Dacă există un conflict grav între Europol și ofițerul de legătură, directorul Europol este în măsură să înainteze o cerere către România pentru înlocuirea acestuia.

ANEXA Nr. 4

CONFIDENȚIALITATEA INFORMAȚIILOR :**Tabel de echivalență**

Părțile contractante, în conformitate cu art. 12 paragraful 4 din Acord, hotărâsc că următoarele niveluri de secretizare în baza legislației naționale a României și nivelurile de secretizare folosite în cadrul Europol sunt echivalente:

Pentru România***Secret de serviciu***

Acest nivel este aplicabil informațiilor și materialului a căror dezvăluire neautorizată ar putea fi dezavantajoasă intereselor României.

Secret

Acest nivel este aplicabil informațiilor și materialului a căror dezvăluire neautorizată ar putea dăuna intereselor esențiale ale României.

Strict secret

Acest nivel se aplică doar informației și materialelor a căror dezvăluire neautorizată ar putea dăuna grav intereselor esențiale ale României.

Strict secret de importanță deosebită

Acest nivel se aplică doar informației și materialelor a căror dezvăluire neautorizată ar putea cauza un prejudiciu extrem de grav intereselor esențiale ale României.

Pentru Europol***Restricționat Europol***

Acest nivel se aplică informațiilor și materialului a căror dezvăluire neautorizată ar putea fi dezavantajoasă intereselor Europol sau ale unuia sau mai multor state membre ale Uniunii Europene.

Confidențial Europol

Acest nivel se aplică informațiilor și materialului a căror dezvăluire neautorizată ar putea dăuna intereselor esențiale ale Europol sau ale unuia sau mai multor state membre ale Uniunii Europene.

Secret Europol

Acest nivel se aplică doar informației și materialelor a căror dezvăluire neautorizată ar putea dăuna grav intereselor esențiale ale Europol sau ale unuia sau mai multor state membre ale Uniunii Europene.

Strict secret Europol

Acest nivel se aplică doar informației și materialelor a căror dezvăluire neautorizată ar putea cauza un prejudiciu extrem de grav intereselor esențiale ale Europol sau ale unuia sau mai multor state membre ale Uniunii Europene.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului privind cooperarea dintre România și Oficiul European de Poliție, semnat la București la 25 noiembrie 2003**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului privind cooperarea dintre România și Oficiul European de Poliție, semnat la București la 25 noiembrie 2003, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 24 mai 2004.
Nr. 362.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 188**

din 27 aprilie 2004

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5
din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, excepție ridicată de Grigore Marian în Dosarul nr. 3.070/2003 al Curții de Apel București — Secția contencios-administrativ.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, prin consilier juridic, și Casa de Pensii a Municipiului București, prin consilier juridic. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, considerând că obligativitatea procedurii administrative prealabile, precum și termenul de 30 de zile în care trebuie exercitată aceasta, prevăzute de art. 5 din Legea nr. 29/1990, încalcă prevederile art. 21 alin. (4) din Constituție, republicată. Se mai arată că limitarea la un an a termenului în care se poate cere anularea actului administrativ ilegal este neconstituțională în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 52 alin. (2) și art. 1 alin. (5). De altfel, se susține în continuare, după expirarea acestui termen este afectat și liberul acces la justiție.

Reprezentantul Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei apreciază că dispozițiile art. 5 din Legea nr. 29/1990 sunt constituționale, accesul liber la justiție nefiind limitat prin prevederea termenului în care persoana vătămată se poate adresa instanței.

Reprezentantul Casei de Pensii a Municipiului București arată că în jurisprudența sa Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor criticate, excepție care a fost respinsă prin mai multe decizii.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, iar Curtea a respins excepția de neconstituționalitate cu acest obiect ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 3.070/2003, **Curtea de Apel București — Secția contencios-administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990**, excepție ridicată de Grigore Marian.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 51 [devenit, după revizuirea Constituției, art. 1 alin. (5)], ale art. 16 alin. (1), ale art. 21, ale art. 48 alin. (1) și (2) [devenit art. 52 alin. (1) și (2)] și ale art. 49 [devenit art. 53]. Autorul excepției de neconstituționalitate consideră totodată că sunt încălcate și unele reglementări internaționale, și anume: din Declarația Universală a Drepturilor Omului — dispozițiile art. 7 privind egalitatea în drepturi, ale art. 8 privind accesul la justiție, ale art. 29 privind restrângerea în anumite condiții a exercițiului unor drepturi, ale art. 30 privind interzicerea suprimării drepturilor și libertăților; din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale — dispozițiile art. 2 pct. 2 privind nediscriminarea, ale art. 4 privind restrângerea în anumite condiții a exercițiului unor drepturi și ale art. 5 privind interzicerea suprimării în orice fel a drepturilor omului; din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice — dispozițiile art. 2 pct. 1 și 3 cu privire la nediscriminare, respectiv dreptul la un recurs efectiv, ale art. 4 pct. 2 privind situațiile excepționale, ale art. 5 pct. 1 privind interzicerea suprimării în orice fel a drepturilor și libertăților omului, ale art. 14 pct. 1 privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 26 privind egalitatea. De asemenea, sunt invocate în susținerea excepției dispozițiile art. 6 pct. 1 privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 17 privind interzicerea suprimării drepturilor și libertăților omului și ale

art. 18 privind restrângerea în anumite condiții a exercițiului unor drepturi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, republicată, autorul excepției de neconstituționalitate arată că art. 5 din Legea nr. 29/1990 „institue o discriminare nepermisă între cetățenii care au drept la acțiune, pentru simplul fapt că au avut șansa de a îndeplini concomitent condițiile art. 1 și 5 din Legea nr. 29/1990, și cetățenii care au fost vătămați în dreptul lor după trecerea unui an de la publicarea în Monitorul Oficial a actului administrativ cu caracter normativ anulabil“, aceștia din urmă fiind privați astfel de posibilitatea apărării în justiție a drepturilor lor, spre deosebire de cei din prima categorie.

Se arată că termenul de un an, instituit de art. 5 din Legea nr. 29/1990, în care poate fi introdusă o cerere de anulare a unui act administrativ, contravine art. 21 și art. 52 din Constituție, republicată, întrucât „ori de câte ori producerea vătămării/prejudiciului [are loc] după trecerea unui an de la publicarea actului administrativ susceptibil a fi declarat nul, actele administrative cu caracter normativ emise cu încălcarea legii ar deveni inatacabile [...], căpătând putere de lege, în disprețul legii, fără a putea fi atacate din punct de vedere al legalității“, iar persoana vătămată într-un „interes legitim“ — așa cum prevede art. 52 după revizuirea și republicarea Constituției — nu poate obține recunoașterea acestuia. De asemenea, se apreciază că „termenul procedurale instituite prin art. 5 al Legii nr. 29/1990, având drept consecință decăderea sau perimarea cererii, sunt de natură a limita în timp dreptul fundamental al liberului acces la justiție“, ceea ce contravine art. 21 alin. (2) din Constituție, republicată. Se consideră că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 21 alin. (4) din Constituție, republicată, conform cărora jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative.

Autorul excepției susține, prin raportare la art. 52 din Constituție, republicată, privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, că acest drept „nu poate fi limitat în timp nici măcar de legea organică la care face trimitere art. 52 alin. (2) din Constituție“, întrucât trebuie respectate art. 1 alin. (5) și art. 53 din Constituție, republicată, precum și prevederile pactelor și tratatelor la care România este parte, cerințe neîndeplinite însă de dispozițiile art. 5 din Legea nr. 29/1990.

De asemenea, se consideră că, în condițiile în care legile organice — în speță Legea nr. 29/1990 — încalcă dispozițiile constituționale ale art. 53, acestea „ar fi plasate, în cel mai bun caz, în același plan cu însăși Constituția, dar mai degrabă deasupra ei, fiind în esență legi constituționale care ar fi trebuit să fie aprobate prin referendum“, fapt ce încalcă art. 73 alin. (2) și alin. (3) lit. k) din Constituție, republicată.

Referitor la Legea nr. 29/1990 se mai susține că aceasta „derogă prin art. 5 de la prevederile dreptului comun, respectiv de la art. 5 și art. 1200 alin. 1 din Codul civil, precum și de la prevederile art. 2 din Decretul nr. 167/1958 [...]“.

Curtea de Apel București — Secția contencios-administrativ, formulându-și opinia asupra excepției, consideră că aceasta este neîntemeiată. Se arată că legiuitorul este cel în măsură a stabili condițiile și limitele de exercitare a dreptului la reparație al persoanei vătămate printr-un act administrativ, iar procedura prevăzută de art. 5 din Legea nr. 29/1990 „reprezintă încă o modalitate de apărare a drepturilor pretins vătămate“. Se mai apreciază că prevederile criticate corespund exigențelor principiului soluționării cauzei într-un „termen rezonabil“, conform art. 6 pct. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Se arată că procedura administrativă prealabilă instituită prin reglementarea criticată „reprezintă pentru cetățean încă o posibilitate în apărarea drepturilor sale“. În opinia Guvernului, art. 5 din Legea nr. 29/1990 nu încalcă art. 16 din Constituție, republicată, întrucât „se aplică oricărei persoane fizice sau juridice ce a fost vătămată în drepturile sale“, necreând privilegii sau discriminări. În acest sens se invocă și jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 21 din Constituție, republicată, Guvernul consideră că „instituirea prin lege a unei proceduri administrative ori administrativ-jurisdicționale prealabile sesizării instanțelor judecătorești nu este de natură să îngreuească exercițiul dreptului de acces la justiție“, ci „constituie o măsură de protecție care nu poate avea ca efect, în nici un mod, limitarea accesului la justiție“. Se mai arată că această procedură este de natură „să asigure soluționarea mai rapidă a unor categorii de litigii, descongestionarea instanțelor judecătorești de cauzele ce pot fi rezolvate pe această cale și evitarea cheltuielilor de judecată“, iar contestatorul, dacă este nemulțumit de soluția dată, are posibilitatea de a se adresa instanței de contencios administrativ.

Referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 52 alin. (2) din Constituție, republicată, Guvernul arată că acestea nu sunt încălcate, întrucât art. 5 din Legea

nr. 29/1990 este chiar expresia acestor prevederi constituționale.

De asemenea, se consideră că instituirea prin lege a unei proceduri administrativ-jurisdicționale, precum și stabilirea unor termene pentru sesizarea instanței judecătorești nu sunt de natură a încălca exigențele art. 1 alin. (5) din Constituție, republicată.

În sprijinul punctului său de vedere Guvernul invocă și jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În argumentarea acestui punct de vedere se arată că „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său poate sesiza tribunalul, după îndeplinirea procedurii prealabile obligatorii instituite prin art. 5 din Legea nr. 29/1990“, ceea ce corespunde dispozițiilor art. 16 din Constituție, republicată.

Avocatul Poporului consideră că instituirea unei proceduri administrative prealabile nu încalcă nici dispozițiile art. 21 alin. (1), (2) și (4) din Constituție, republicată. De asemenea, se apreciază că prevederea unui „termen de un an în care acțiunea de anulare a unui act administrativ trebuie să fie formulată nu este de natură să îngreuească liberul acces la justiție“, întrucât „finalitatea sa este [...] de a facilita aplicarea în condiții optime a acestui principiu de drept constituțional, prin asigurarea unui climat de ordine, prevenirea eventualelor abuzuri și limitarea efectelor perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile“.

În ceea ce privește invocarea art. 52 din Constituție, republicată, în susținerea excepției de neconstituționalitate, Avocatul Poporului apreciază că reglementarea legală criticată nu contravine acestei prevederi constituționale, iar Legea nr. 29/1990 satisface cerințele art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție, republicată, aceasta fiind o lege organică.

În susținerea punctului său de vedere Avocatul Poporului invocă și jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și celor ale art. 1 alin. (1),

ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 8 noiembrie 1990, care au următorul cuprins:

„Înainte de a cere tribunalului anularea actului sau obligarea la eliberarea lui, cel care se consideră vătămat se va adresa pentru apărarea dreptului său, în termen de 30 de zile de la data când i s-a comunicat actul administrativ sau la expirarea termenului prevăzut la art. 1 alin. 2, autorității emitente, care este obligată să rezolve reclamația în termen de 30 de zile de la aceasta.“

În cazul în care cel care se consideră vătămat nu este mulțumit de soluția dată reclamației sale, el poate sesiza tribunalul în termen de 30 de zile de la comunicarea soluției.“

Dacă cel care se consideră vătămat în dreptul său s-a adresat cu reclamație și autorității administrative ierarhic superioare celei care a emis actul, termenul de 30 de zile, prevăzut în alineatul precedent, se calculează de la comunicarea de către acea autoritate a soluției date reclamației.“

Sesizarea tribunalului se va putea face și în cazul în care autoritatea administrativă emitentă sau autoritatea ierarhic superioară nu rezolvă reclamația în termenul prevăzut la alin. 1.“

În toate cazurile, introducerea cererii la tribunal nu se va putea face mai târziu de un an de la data comunicării actului administrativ a cărui anulare se cere.“

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1), art. 21, art. 52 alin. (1) și (2), precum și art. 53, având următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (5): *„În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.“;*

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“;*

— Art. 21: *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.“*

(2) Nici o lege nu poate îngreui exercitarea acestui drept.“

(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.“

(4) Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.“;

— Art. 52 alin. (1) și (2): *„(1) Persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei.“*

(2) Condițiile și limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică.“;

– Art. 53: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) *Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.*“

De asemenea, autorul excepției de neconstituționalitate invocă încălcarea unor prevederi cuprinse în documente internaționale, după cum urmează:

– din Declarația Universală a Drepturilor Omului: art. 7 privind egalitatea în drepturi, art. 8 privind accesul la justiție, art. 29 privind restrângerea în anumite condiții a exercițiului unor drepturi și art. 30 privind interzicerea suprimării drepturilor și libertăților;

– din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale: art. 2 pct. 2 privind nediscriminarea, art. 4 privind restrângerea în anumite condiții a exercițiului unor drepturi și art. 5 privind interzicerea suprimării în orice fel a drepturilor omului;

– din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice: art. 2 pct. 1 și 3 cu privire la nediscriminare, respectiv dreptul la un recurs efectiv, art. 4 pct. 2 privind situațiile excepționale, art. 5 pct. 1 privind interzicerea suprimării în orice fel a drepturilor și libertăților recunoscute în pact, art. 14 pct. 1 privind dreptul la un proces echitabil și art. 26 privind egalitatea;

– din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: art. 6 pct. 1 privind dreptul la un proces echitabil, art. 17 privind interzicerea suprimării drepturilor și libertăților omului și art. 18 privind restrângerea în anumite condiții a exercițiului unor drepturi.

În esență, se susține că termenul de cel mult un an prevăzut de textul criticat pentru introducerea cererii în instanță este neconstituțional, încălcând dispozițiile invocate din Legea fundamentală care nu prevăd o asemenea limitare a dreptului de acces liber la justiție pentru recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și anularea actului administrativ.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, potrivit dispozițiilor fostului art. 48 alin. (2) din Constituție, cât și celor ale art. 52 alin. (2) din Constituția revizuită, condițiile și limitele exercitării dreptului recunoscut persoanei vătămate în dreptul său ori într-un interes legitim se stabilesc prin lege organică. Art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție, republicată, prevede ca lege organică Legea contenciosului administrativ.

Pe de altă parte, atât jurisprudența Curții Constituționale, cât și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului au admis posibilitatea unor limitări aduse prin lege exercitării accesului liber la justiție. Astfel, Curtea Constituțională, prin Decizia Plenumului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, a stabilit că „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și modalitățile instituite prin lege“.

Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, „dreptul de acces la tribunale nu este absolut. Fiind vorba de un drept pe care Convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept.“ [*Cazul Golder contra Regatului Unit*, 1975].

Curtea constată că nici una dintre prevederile documentelor internaționale invocate de autorul excepției nu este încălcată de dispoziția legală criticată pentru neconstituționalitate.

Cu privire la susținerea autorului excepției că, în unele cazuri, Curtea Supremă de Justiție a considerat că instanțele de contencios administrativ nu sunt competente să se pronunțe cu privire la hotărârile normative adoptate de Guvern, Curtea reține că aceasta este o problemă de interpretare și aplicare a legii, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, nu este de resortul Curții Constituționale, ci al instanțelor judecătorești.

În legătură cu susținerea autorului excepției că textul criticat vine în contradicție cu unele dispoziții ale Codului civil și Decretului nr. 167/1958 privind prescripția extinctivă, Curtea nu se poate pronunța, întrucât, chiar dacă ar fi reale, eventualele contradicții între dispozițiile legale menționate nu pot fi soluționate decât de către autoritatea legiuitoare.

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Constituție, republicată, care prevăd că „*Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite*“, Curtea observă că, în virtutea principiului neretroactivității legii civile, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție, republicată, această dispoziție nu poate fi considerată ca aplicabilă decât în cazul unor acțiuni ulterioare intrării în vigoare a Legii nr. 429/2003 prin care Constituția a fost revizuită, textul fiind introdus prin această lege. Pe de altă parte, textul constituțional care se referă la caracterul facultativ al jurisdicțiilor speciale administrative nu este aplicabil prevederilor criticate care instituie obligația persoanei vătămate de a se adresa cu reclamație organului

administrativ emitent mai înainte de sesizarea instanței de judecată cu anularea actului considerat ilegal. Dispoziția constituțională invocată a desființat condiția prealabilă numai pentru procedura administrativă jurisdicțională. Nici o dispoziție constituțională nu interzice ca prin lege să se instituie o procedură administrativă prealabilă, fără caracter jurisdicțional, cum este de exemplu procedura recursului administrativ grațios sau a celui ierarhic.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, excepție ridicată de Grigore Marian în Dosarul nr. 3.070/2003 al Curții de Apel București — Secția contencios-administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

P R E Ț U R I L E
publicațiilor legislative pentru anul 2004
— pe suport tradițional —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoarea abonamentului anual — lei —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei —			
			Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	9.875.000	2.468.750	2.715.750	2.987.500	3.286.000
2.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*)	1.780.000	—	—	—	—
3.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	7.900.000	1.975.000	1.975.000	1.975.000	1.975.000
4.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	12.500.000	3.125.000	3.125.000	3.125.000	3.125.000
5.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	2.530.000	632.500	632.500	632.500	632.500
6.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	10.680.000	2.670.000	2.670.000	2.670.000	2.670.000
7.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	9.850.000	2.462.500	2.462.500	2.462.500	2.462.500
8.	Colecția Legislația României	2.500.000	625.000	687.500	756.500	832.500
9.	Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	4.150.000	1.038.000	1.141.500	1.255.500	1.381.500
10.	Repertoriul actelor normative	625.000	—	—	—	—
11.	Decizii ale Curții Constituționale	470.000	—	—	—	—
12.	Ediții trilingve	2.500.000	—	—	—	—

*) Cu excepția numerelor bis în care se publică acte cu un volum extins și care interesează doar un număr restrâns de utilizatori.

Toate publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ sunt purtătoare de T.V.A. în cotă de 9%, aceasta fiind inclusă în prețul de abonament.

Pentru siguranța clienților, abonamentele la publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ se pot efectua prin următorii difuzori:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ” — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ RODIPET — S.A. — prin toate filialele
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, str. Hristo Botev nr. 6
(telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9
(telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256
(telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr.202A
(telefon/fax: 212.73.54)
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, str. Banul Udrea nr. 10,
(telefon/fax: 411.91.79)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7
(telefon/fax: 0268/47.05.96)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1
(telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Candiano Popescu nr. 36
(telefon/fax: 0244/51.40.52, 0244/51.48.01)
- ◆ ASTOR-MED — S.R.L. — Iași, str. Sucidava nr. 2, bl. U2, sc. C, ap. 2
(telefon/fax: 0232/27.91.76, 0232/25.84.27)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro